

Nat Pinkerton, salapolizeinikkude kuningas

Floverholli "Lossi Kuriwaim"

Tartus : Salapolizeinik
1920

EOD – Millions of books just a mouse click away! In more than 10 European countries!

Thank you for choosing EOD!

European libraries are hosting millions of books from the 15th to the 20th century. All these books have now become available as eBooks – just a mouse click away. Search the online catalogue of a library from the eBooks on Demand (EOD) network and order the book as an eBook from all over the world – 24 hours a day, 7 days a week. The book will be digitised and made accessible to you as an eBook.

Enjoy your EOD eBook!

- Get the look and feel of the original book!
- Use your standard software to read the eBook on-screen, zoom in to the image or just simply navigate through the book
- *Search & Find:* Use the full-text search of individual terms
- *Copy & Paste Text and Images:* Copy images and parts of the text to other applications (e.g. word processor)

Terms and Conditions

With the usage of the EOD service, you accept the Terms and Conditions provided by the library owning the book. EOD provides access to digitized documents strictly for personal, non-commercial purposes. For any other purpose, please contact the library.

- Terms and Conditions in English: <http://books2ebooks.eu/odm/html/utl/en/agb.html>
- Terms and Conditions in Estonian: <http://books2ebooks.eu/odm/html/utl/et/agb.html>

More eBooks

Already a dozen libraries in more than 10 European countries offer this service.

More information is available at <http://books2ebooks.eu>

N° 2.

Nat

Pinkerton

SALAPOLITSEINIKKUDE

KUNINGAS.

Floverholli lossi Kuriwaim

NAT PINKERTON

Salapolizeinikkude kuningas

No. 2.

Floverholli

„Lossi Kuriwaim.“

TARTUS
KIRJASTUS „SALAPOLIZEINIKK.“
1920.

1. peatükk.

Traagiline saatus.

Ühel sügise päeval 1890 a. ilmus Nat Pinkertoni kontori New-Yorkis uhtelt riides herra ja andis oma nimekaarti, mille peal Bob Muland salapolitseiniku abilise luges:

— „Lord Artur Arlington, London.“

Wõeras oli pika, saleba laswuga, tõmmu meelbiwa näoga, riides wiimase moodi järele.

— „Kul on tungiwalt tarwis isiklikult mr. Pinkertoni näha,“ seletas ta.

Bob Muland kumardas wiisakalt ja wiis nimekaarti oma klemale.

Wähe aega hiljem astus lord Arlington salapolitseiniku kabinetti ja pööras kumardades oisetohe tema poole küsimusega:

— „Kas on Teil võimalik, mr. Pinkerton, homme hommiku minuga arwulaewal „Punane täht“ ühes Londoni sõita?“

Salapolitseinik palkus wõderale kõige pealt istet ja küsis:

— „Enne kui Teie küsimise pääle wastan milord, tahaksin teada, milles seisab Teie asi. Kässolewal filmapilgul õigust ütelda, ei ole minul mitte isearanis kohane niijugune kauge teeläik, seda filmas pidades, et praegu olen libedaste paljude väga tähtsate kuritööde uurimistega ametis, aga kui ohi, mille pärast Teie minu juure tulite, tõepoolest nii tungiwalt wahete segamist nõuab, siis wõib olla katjun ma kuidagi võimalikuks teha!“

Lord oli nähtawaste äärmiselt rahutu, ta wõttis kirjataskust paar telegrammi wälja.

— „Lugege seda telegrammi, mr.!“ ütles ta: „kuid enne lubage teile mõnda asja selgitada.“ Nagu Teie juba minu nime-

kaarbilt lugesite, on minu nimi lord Artur Arlington! Meie perekonnast on elus minu ema ja kuni viimaste päevadeni ka veel minu noorem wend Gorst. Meil on Londoni põhjapoolses osas lofs Floverholl, kus meie seniajani rahulikult elamine. Minu ema elab väga finniselt. Ta on praegu umbes 70 ne aastane ja elab wõib ütelda ainult mälestustes minu armjast heast isast, kes 7 aastad tagasi suri. Minu wend, oli kolmekümne ahe aastane, käis Londoni koolis. Mina ise olen kolmekümne wiie aastane. Kuue nädala eest sõitsin ma siia Amerikasse, et seda maad ja rahwast tundma õpida. Esimestel nädalatel ei saanud ma ühtegi teatust oma emalt ja wennalt, sest et ma oma alalise elukoha muutmise pärast ei saanud neile mitte oma kindlat adressi saata. Kuid nüüd üleeila õhtu Chicagosse jõudes, peatasin wõerastemajas „Ambitoria“ ja leidsin telegrammi eest mis mind juba täis päewa oli ootanud. Tema siis pani mind lohtuma. Luzege seda telegrammi mr. Pinkerton! Ta on saadetud mr. Herbert Kliftoni, selle politsei jaostkonna kema post kuhu alla kuulub Floverhollis lofs!“

Nat Pinkerton wõttis telegrammi ja hakkas kiirelt lugema.

— „Lord Artur Arlingtonile, wõerastemaja „Ambitoria“, Chicago, Ahisriitides.

— „Sõitke kohe tagasi. 3. oktobri hommikul leiti teie wend Gorst Arlington oma toas ära lügistatult, tema kõrwal põlwi oli mõistust laotanult lady Arlington. Lady sai muidugi kohe doktor Darlingi era haigemajasse saadetud. Ajuti wiibib ta täieste tuimas apatilisest seisustorras, ajuti tuleb hullumeelne hoog tema peale ja siis näeb ta mingisugastid surnuib ja waimustid. Politsei seijab äraarwamata mõistatuse ees ja seni ajani ei ole veel lorda läinud selle tumeda sündmuse peale walguft heita. Selepärast palun teid veel lord — sõitke kohe! Mõned siinsed politse, nitud on juba hakanud seda sensatsioonilist kuritööd uurimistuid wähe lootust on et neil õnnestaks teid ära seletada, a

Politsei jaostkonna ülem Klifton.

— „Mis teie selle peale ütlete“ käsis lord Arlington. Kas pole see mitte hirmus? Ja mul on täieste arusaamata, kes wõis seda kuritööd lorda saata. Üle kõige selle lasub mingisugune kole saladus ja minu esimene mõte oli mr. Pinkerton paluda, et teie selle saladuslike juhtumise uurimise oma kätte wõtaksite.“

Pinkerton tõistas, talle peale ilmus kohe Bob. Salapolitseinil rääkis temaga nende tööde üle, mis praegu tema kontoris olid ja peale selle Aties-ta lorbile, et ta laaja sõidab.

See hüppas kohe oma kohalt üles ja võttis salapolitseinil käest kinni.

— „Ma ei tea kuidas Teid tänada, mr. Pinkerton, Teie võtate minu südamel pealt raske kivi ära, ma usun kindlasti, et Teie laasabil kurjateqija üles saab leitud. Tähendab homme hommilul lubate Teid oodata aurulaewal?“

— „Jah, milord!“ vastas Pinkerton. „Kuid ma tahaks hea meelega praegu kohe veel mõne asja üle teatust saada sest tee peal ei ole meil enam võimalik selle meid huvitava asja üle rääkida. Meie peame sõitma täiesti tundmatalt. Witte keegi ei tohi ei aurulaewal ei ka Inglismaal teada kes ma olen. Nime-tage mind Jaan Palmer ja ütlege kõigile, et ma Teie sekretär olen, keda Teie Ameerikas olete palganud.“

Lord oli kõigega nõus ja Pinkerton hakkas temalt pärima:

— „Teie praegu ütlesite, et Teie ema, niisama ka Teie wena surmasti kellegil kasu ei wõi olla, kuid lubage mulle üks küsimus: kellele saaks Teie warandus kui kedagi Teie perekonna liikmetest elus ei oleks?“

— „See on teadmata. Sugulasti on meil wähe ja neidki ma ei tunne. Sellepärast siis kui mina ja wend naist ei wõtaks siis jätaks meie oma waranduse häätegewaks otstarbeks.“

— „Kuid Teie, muidugi ei wõi teada kas oli lord Gorstil mõni waenlane? Oli ta kellegi wiha all? Wõib olla, et kuritöö tegi keegi inimene, kes talle tahtis millegi eest tätte maksta?“

— „See näitab täiesti wõimata olema, tuttawaid on meil wähe ja mitte kellegi peale ei wõi kahtluse warjugi langeb.“

— „Noh keda saame näha kui Londoni jõuame,“ ütles Pinkerton. „Weel üks küsimine, kas ei olnud Teie ilal oma elu ajal mõnda suuremat tüli kellegagi?“

— „Ei, just selle wastu, isa wõitis kõigide armastuse ja poolehoidmise, kes teda tundsid, ta tegi väga palju head ja tema matustest, mis omal ajal tähtsaks päewasündmuseks oli wõitis palju rahwast oja.“

Salapolitseinil tõusis üles.

— „Sa rohkem teateid selle kurwa juhtumie üle Teie et ole saanud?“

— „Ei! Aga wäga wõimalik et minu kirjad on siin wõerastemajas Astor-Haus. Minu ema, niisama ka minu õnnetu wend teabfid, et New-Yorkis peatan ma selles wõerastemajas.

Salapolitseiniß wõttis ruttu kübara.

— „Ma saadan Teid, mißford.“

Salapolitseiniß ja lord Arlington lahkusid kiirelt kontorist ja sõitsid nimetatud wõerastemajasse.

Kui lord oma nime nimetas, töodi temale üks kiri, mis praegu oli tulnud. Kirja nähes õhtas lord kurwalt:

— „See on minu wenna käekiri! Tema kirjutas mulle siis kui weel ei aimanud, misjugune hirmus lõpp teda ootas!“

Pinkerton luges adressi ja waatas postitemplit.

— „Kiri on äraasaadetud 30. septembril s. o. kolm päewa enne mõrjuka tööd Gloverhollis!“ seletas salapolitseiniß.

Rahutu käekirja järele otjustades wiibis kirjutaja wäga närwilises seisukorras.

Lord Arlington awas wärisewate kätga kirja ja luges. Tema nägu läks jurnu lahmatuks, mitu lorda nitutas arusaamatuses peaga ja wiimaks ulatas kirja salapolitseinißile.

— „Kas Teie peate seda wõimalikuks? See on midagi arusaamatut. Ma ei ole eluaeg uskunud nägemisi ega waimusid.

Pinkerton luges kirja:

Kallis Artur!

Ma olen nii segane ja kaotanud igasuguse hinqelise tasakaalu, et mulle näitab wõimata olewat sulle täielikult ja selgelt kirjelbada kõike seda, mis siin nende kahe wiimase öö jooksul on sündinud! Meie Gloverholli lossi peal lamab nähtawaste mõni needmine, meie waene ema on äärmiselt hirmunud.

Uleeila tulin ma klubist saunis hilja koju, lossi juurde jõudes imestasin ma, et ema toas weel walge oli. All eestpoas wõttis mind teenija wastu, kes mind lady nimel palus otsekohe tema juure ilmuda.

Ma leidfin ema woodist, lahwatanult ja wärisedes.

Tema jutustas mulle, et täie mõistuse juures olles, selgest nägi, meie kadunud isa waimu, kes liikumatast lest tuba seisis ja tema peale waatas ja ahwardades mõlemad päed üles tõstis. Peale selle järsku ümber pööras ja ukse poole läks aga enne kui uksest wälja läks, pööras ennast weel lord ümber ja ema nägi — isa näo asemel — kuradistult hirwitawa palja pealuu! Ema karjatas ja kuttus meelemõistuse maha. Tema kisa peale juurde rüüanud toatüdruk ei näinud midagi: wiirastuis oli kadunud ja waatamota kõige hoolhamate oisimiste peale ei olnud teda kuskil leida. Jäenelestki mõista, waatafin ma asja peale täiesti uhmatast ja tõendafin emale et ta loodetawaste magas ja nägi ainult und, sest ma lugesin täieste wõimatats, et nähtus tõepoolest oles olnud. Siiski wanate jäi kindlaste oma seletuse juure, et ta on täieste ärtwel olnud. Kõit minu tõendused ei aitanud midagi, nii et lõpude lõput leletafin talle, et tema toas õõ mööda saadan. Kõit eilane päew oli ta palawikulises rahutuses ja wärises ainute se mõtte juures et jälle õõ tuleb. Esiteks tahtis ta maksu mis maksab teiste tuppa üle minna, aga mina soovitasin tal jääda, ma tahtsin et ta tõenduse saaks, et seal tõepoolest ei ole ühtegi waimu, et ta eksis ja oli tühja etteujutuse ohwer.

Miks pärast ma seda tegin! Wiimase õõ juh'umised wiiswad waele ema niisugusesse närwilisesse seisuforda, et ma tõeste kardan tema mõistuse pärast! Umbes kell üksteist õhtu istusin ma tema woodi ääres . . . ma rääkisin t-maga, trööstifin teda ja püüdsin rõõmustada, aga tema waatas kõit aeg hirmunult, eesrüudega laetud ukse poole, mis trepi peale wiib ja nagu Sa tead alati lutsus seisab. ellast uksest tõendab ema tuli nägemine sisse ehk küll hommikul uis lutsus leiti nagu eunegi. Ilka enam ja enam laswas tema rahutus, selle järele kuidas lehkõõ lähmes, tema närwilikkus hakkas ta minule külge. Ma hakkafin ta tundma mingisugust õudset tundmust ja ainult surufin tugewamalt rewolwert käes, mis nagu Sa tead, alati laetu't kirjutuse lauas seisis. Ma katjusin järele, et kõit luns laengut olid sees ja jäin natute rahulifemaks. Kõrwal toas istus minu teentrif, kes pidiwad minu esimese kutse peale ilmuma.

Waewalt sain emale midagi trööstimat ütelda kui ühe-torrage näen, tema filmad lähewad suureks ja kirjelda nata

hirmuilmega näol waatas eesriidega laetud ufse poole. Ma pöörasin ennaft ümber ja näen ka midagi hirmsat. Ufse juures seisis walgae kuju, ahwardawalt üles tõstetud kondilise käega ja ülepea wifatud furnu liniku alt waatas meie pääle wahafarma isa nägu! Ma tahtfin karjuda, tahtfin rewolweri üles tõsta ja lasta, aga tundfin et ei olnud jõudu tätt üles tõsta.

— „Iga!“ tahtmataft karjatasin ma „Mis sa iahad meist? Mitspäraft tuleb sa oma hauaft wälja?“

Hirmus nähtus mõjus minu peale pöruawalt ja ma olin täiesti kindel, et enefe ees furnud isa waimu näen! Ma ei jõudnud ei teenrid hiiüda ega oma kohaltti üles tõusta.

Ja siis, kuju ufse lähidal naeris hirmia tumeda naeruga. Surmulina langes tema näolt, kondiline käsi wajus alla ja ma nägin ainult paljast pealuud! Siin lõpuks tuli mulle liitumise mõimalus kogasi! Ma kargasin üles ja õstfin rewolweri lastmise walmis.

— „Wälja! eht ma lasen!“ karjusin ma. Mulle waatas jälle seelama tahjurõõmus naer. Ma lastfin umbes kuus torda järgimööda. Ma kuulsin selgeste, ku-das kuulio ufseste tungisid, kuid wiirastus jäi liitumata seisma, tõstis käed üles ja naeris jälle. Pärast seda kadus hirmus nähtus! Oma kaotas ammugi meele mõistuse; nüüd luttusin ka mina mõistufeta woodi kõrwale maha. Pool tundi hiljem, kui meelemõistufele tulin, märkasin enefe ümber teenrid, kes minu oisafisist ja meelekohti mitmesuguste lõhnawate essentsiidega määrifid, ena lamas weelgi mõistufeta.

Lastmise peale ilmusid teenrid tuppä; last nendest nägid wiirastust weel sellisamal minutil kui ta kadus. Sellest hoolimata ei olnud kuski ühtegi jälge, ainult ufse sees, mille ees wiirastus seisis, le-dsime kuus minu lastud kuuli. Need ei mõinud senna mitte muidu, kui läbi wiirastufe kogu saada. Nüüd ei mõinud minulgi enam tahtlust olla, et siin meie elusse on seganud mingi jaladusline jõud.

Ja nüüd palun Sind, armas wend, sõida nii ruttu kui võimalik kodu! Oma on üsna haige. Täna asetufime teda teiste tuppä, kuid warne wanake ei parane ilkeetatud hirmust, ta istub mingisugufes apatilisjes seisukorras ja aeg

ajalt karjatab läbilõikawalt. Pean Sulle tunnistama, et ka mina ei tunne ennast oma mõistu e juures olemat ja tõeste ei tea, mis teha! Esiagu lästisin teenijaid kõwaste waidida: ma ei taha, et meie Gloverholl, hirmsaks, kuulsaks waimude lošsiks saaks. Dotan Sind, nii ruttu, kui wõimalik. Üheskoos on meil kergem arvata, mis nimelt ette wõtta, selle wastiku hirmsa saladusliku jõuu wastu!

Sind armastaja wend Gorst!

Nat pinkerton pani waitides kirja lauale. Mitte üks muskel ei liikunud tema näol.

-- „Mingisugusel arwamisel Teie kõige selle kohta olete?“ küsis lord Arlington. „Kõik see on wäga tõenäolise, ja teiseks, ma tean wäga heaste, et minu wend ialgi ei kirjutas mulle midagi wale!“

— „Teie wenna seisukohalt, ei ole siin mingisugust wale!“ rahulikult wastas salapolitseinik. „Kuid ühe asja pärast palun Teid, mislord! Arge mõtelge, mitte ühte silmapiltsugi, et siin tõepoolest on tegewuses mõni saladusline jõud! Ei! Siin töötab keegi isearanis oswa kelm, aga meie tahame teda weel õpetada, et ta oma alatu petuse jätab. Ma olen kindel, et peale meie jõidu Gloverholl, tema ka meid saab püüdma ära häwitada; temal nähtawaste peab olema selleks mingisugused teadused põhjused. Ma loen oma püha kohuseks häwitada seda kurjategijat, kes Gloverhollis mängib oma pörgusliku mõngu. Homme hommikul olen ma aurulaewal „Punane täht.“

Stende sõnadega lahtus Nat Pinkerton. Järgmisel hommikul sõitis ta ühes lordiga Londoni.

2. peatükk.

Hirmsad ilmunused.

Sõiduriist, mis lord Artur Arlingtonile ja kuulsale New-Yorki salapolitseinikule Nat Pinkertonile, wassalis wastas osi, et neid Gloverholl lošsi wiia, pööras nüüd laia pärna puistesse, mis ühte lošsi juure wiis.

— „Wäga ilus ehitus, suurepäraline stiil,“ ütles salapolitseinik, pinokliga lošsi ja iga atent tähelepanelikult uurides, ta ei pannud ka siis weel pinoklit kõrwale, kui sõiduriist lošsile üsna

ligi oli jõudnud, nii et lord Arlington imestas selle isäralise huviuse üle, millega salapolitseinit lossi wälimuust silmitses.

Kui nad weel lähemale jõudsid, kumardas salapolitseinit wähe Arlingtoni poole.

— „Tähele panemist, milord,“ ütles ta, „püüdkse salaja lossi paremale poole waadata. Gespool küljes katuse all, on tuus weilest tuba, paremat kätt teine äratab isäranis minu uudishimu, ma lähen kohe fenna ruumi, kuhu see aken kuulub, sest mul on huwitaw teada, kes sääl elab. Seal atnas nägin ma ühte inimest, ma ei saanud ta nägu näha, sest et ta kohe kadus, kui märkas, et mina oma pinofsi fenna poole pöörasin.“ Lord jäi mõttesse.

— „Arwatavaste oli see keegi minu teener,“ ütles ta wiimaks, „ehk ma küll imestan, mis tal seal otseini on, neudes arwitamata ruumides, kus meil wanad fastid ja kohwrid seisawad.“

— „Seda huwitawam on teada saada, kes seal on,“ ütles salapolitseinit, „ma olen kindel, milord, et Gloverholli lossis üks ehk foguni mitu elanikku on, kellel seal mitte afe ei ole ja sellepärast ma ka uurisin nii tähelepanelikult terwet lossi eeskülge, sest ma aimasin, et „waimud“, Teie järele saamad uurima.“

— „Wõib olla, ehk oleksin paremini teinud, kui täiesti ootamatast oleksin sõinud!“

— „Wabandage, milord!“ rääkis Pinkerton wahese. „Teid oleks muidugi oodatud, sest et igaüks oleks pidanud märkama, et peale politseidirektori herra Kliftoni telegrammi, mille peale Teie küll juba Chagost wastasite, Teie ajawiitmata jaate ruttama koju. Ja nimelt see asjaolu, et „waimud“ ootawad ja mõib olla on juba kuriteo plaani Teie wastu kokku seadnud, aitab mind koha peal tabada kurjategijaid!“

Sõiduriist jõudis lossi ette, kus laia trepi peal kōit teenrid leinariides, tõfiste auupakkitu nägudega oma noort herrat ootasid.

Baptist, wana teener, Gloverholli lossis teenides juba hallits läinud, astus sõiduriista juure ja aitas lordi wälja astuda. Hea wanafese filmis lätsifid pisarad. Ka lord Artur hoidis waewaga nuusjumist tagasi kui ta wanafese kätt pigistas.

Peale selle terwitas ta kõiki pealiigutusega ja ütles:

— „Teie näete siin mr. Jaan Palmeri, minu sekretäri, kes minuga Amerikast sõitis. See herra ei ole minule mitte üksi teinija, waid inimene, keda ma sügawaste austan. Näidake mr.

Palmerile tats finist tuba, teisel korral!" lihas ta Baptisti poole pöörates juure. „Tunni aja pärast ootan Teid mr. Palmer! Siis vaatame üheskoos neid tubasid, milledes need hirmjab kure-tööd sündisid.“

Kuni teener ees läts, hõistatas lord salapolitseinikule tõrwa :

— „Minge oma toast, korridori mööda pahemale poole. Siis jõuate keerdtrepi juure, mis pööningule viib. Ülemal teine uks pahemale, viib fenna weiksesse tuppa, kuhu Teie tahtsite waadata.“

Nat Pinkerton nitutas peaga ja läts teenri järele, kes ühes lahe teiega salapolitseiniku reisuataskud lantsid, teisele korrale, kus arwatud sekretärile tats tuba uhtelt ja koduselt olid fiskeletud.

Nat Pinkerton, kõige esite wahetas oma halli reisiülikonna rohkem tumedama wastu. Peale selle weel lord waatas oma neli rewolwert järele ja kui kõik korras leidis olema, wõttis oma efimeise uurimise käigu Folverholli lossis ette.

Ta awas tafa oma toa ukse ja waatas ettewaatlikult wälja. Seal ei olnud ühtegi hinge. Ta libises kiirelt koridori ja läts pahemale poole.

Wiõni samn edasi minnes, märkas ta et koridor pööras tõrwale ja salapolitseinik nägi sedasama keerdtreppi millest kõneles talle lord Arlington.

Rewolwert lastewalmis laes hoides, hałas ta üles minema, ja jõndis üsna ligi katuse alla. Tema ees oli suur pööning, kus pool pimedus walitfes, sest et läbi weikeste, tolmunud ja mustade akende päikese kiired waewalt läbitungida jõudsid. Mõlemail pool olid reas weiksed toad eht õigem fulanid, sest igaühel nendest oli üks aken, mis kaugele ulatawa akna lauaga alt näha on. Salapolitseinik seisatas filmapiigu, kuulatas hinge finni pidades ja lähenes kuulmataat reise uhtefe. Teda huwitaw uks oli lutus, kuid see ei seganud mitte sugugi kuulsat salapolitseiniku.

Ta wõttis tafa taskust muretraud ja kõige juurem nendest awas otsekohe luku. Ettewaatlikult ukse awades, waatas ta fiske läieste walge, kõljugu wanatraamiga täidetud ruumi, milles aga sedagi ei olnud.

Batfu tolmukorra peal, mis puupõrandat ja kõiki selles ruumis asuwaid asju kattis, oliwad selgeste inimefe jalajäljed näha, kes nähtawaste käis fiin paljajalu.

Salapolitseinik läts akna juure firutas ennast aknast wälja ja waatas katufefe. Al, samblaga kaetud weetoru peal märkas

teraw filmi jällegi inimese jalajälgi, peale selle näitas, et isit kes
fiin peadpööritawal kõrgusel läis, seda mitte harilikku teed tihti
tarvitas. Pinkerton otustas jälgi mööda edasi minna. Ta tah-
tis nii ruttu kui võimalik, loosti saladust seletada. Salapolitseinit
oli kindlas arwamises, et inimene, kes fiin meetoru mööda läis,
tingimata kurjategijate hulka kuulus, kes uhle Gloverholli loosti
rahu rikumad.

Kui salapolitseinit juba katusele tahtis ronida, kuulis ta
korraka mingijugust krõbinat, kiirelt ümberpöörates nägi ta et
üks, mille ta pool lahti jättis oli luku pandud.

Ta ruttas ukse juure, püüdis seda lahti teha — asjata ...
kellegi tundmata käsi oli ukse väljast poolt ripuma lukuga lukus
pannud.

Nat Pinkerton oli sinni pühtud. Pillelit naer ilmus ta näole

— „Waata nüüd,“ sõnas ta. „Nurjatu, tähendab on wah.
peal! Saurepäraline! Las' algab wõitlus! Waatame, kumb
kumba.“

Ukse lahti teha oli wõimata, tähendab jääb ainult üks tee
— afna laudu. Ta läis uneste afna juure kuid jäi jälle seisma
sest enese seljataga kuulis ta tumedat naeru. Ukse kohal ülewel
oli kitsas luuk, teda warjaw laud oli kõrwale lükatud ja sellest
sündinud awausest wahtis teda hirmitaw pealuu.

Pinkerton wõttis kuu mõtlemata rewolwri ja sihtis hirmsa
wiirastuse peale, pealuu kadus enne kui salapolitseinit jõudis lasta.

— „Uha! waim kartis minu kuuli,“ lausjus salapolitseinit
iseenesele.

— „Waatame kas ei lähe wast korda teda kraet pidi kätte
saada.“

Salapolitseinit hüppas kiirelt afna juure ja ronis katusele;
seltsamal filmapilgul kõlas paul ja kuul lendas üle tema pea.

— „Oho! Waimud lasewad ta! Asi lähed ikka hirmita-
wamaiks!“ ütles salapolitseinit pillawalt.

Oli tarwis kõige lähemat teed laudu jälle pööningule tagasi
peaseda. Rääsolewal filmapilgul oli see kõige tähtsam.

Salapolitseinit ei hakanud kuu mõtlema. Ta ei pööranud,
selleaga ühenduses olewa hädakuu peale tähelepanemist, waid ronis
mööda järsku kausi ühe weikse tolmuse pööningu afna juure.
Kiirelt purustas ta afna klaasi, pistis pea afnast sisse. Mu mööda

pööningut jootfis üts walge kaju, leerd trepi poole. Pinkerton lastis, siis murdis ta mõned katuse kiwid lahti ja suurendas selle läbi aina auku niipalju et võimalik oli läbi ronida. Ülewalt kuni pörandani oli väga kõrge, kuid salapolitseinil riskeeris siiski alla hüpata.

Ettevaatlikult jalgu august alla lastes, ripus ta kättega ja hüppas alla; ta kustus kõwaste wastu pörandat, kuid hüpas otsekohe jalgade peale. Wiiratus oli kadunud, kuskil ei olnud jälgegi temast, eht küll Pinkerton kõigesuurema ettevaatulega hooliga kõik pööningu läbi waatas. Kuni ta weel oma otsumist jättis, ilmusid mõned teenrid.

— „Sumala pärafi, mis on juhtunud?“ Larjus üts neist, inimene hiigla lastmuga. „Mis Teie teete siin mr. Palmer? Kas Teie praegu lastsite?“

Salapolitseinil waatas tema peale terawawalt.

— „Kas paut tõeste oli all kuulda?“ küsis ta.

— „Kuidas siis! Täieste selgelt!“

— „Kes seda kuulis?“

— „Mina!“ wastas hiiglane, natuke segaselt, kui märkas euse peal terawat ja läbiungiwat, armatawa sekretäri waadet.

— „Wõi nii!“ aeglaselt kostis salapolitseinil. „Teie kuulsite seda. Kus Teie siis olite? Paut oli nii nõrk, et seda wawalt järgmise korra peal kuulda oli.“

— „Oh ei, oli küll! Ma olin neljandal korral ja kuulsin pautu üsna selgeste!“

— „Aga mis Teie tegite neljandal korral?“

Teener tegi wihasse näo.

— „Kurat wõitu, mis Teie mind küsite?“ wihasas ta, „Teie prate ennast nagu mõni salapolitseinil ülewal. Kui Teie ka lordi isiklik sekretär olete, siiski ei ole Teil ühtegi õigust, meiega teenritega sellkombel ämber läia!“

Salapolitseinil weel lord waatas teda pealaeft jalatallani, kehitas ölafid ja pööras teise teenri poole.

— „Olge head ütlege, misjuguised toad on neljandal korral, siin selle pööningu all?“

— „Sääl on naisteenijate tuba.“

— „Käes olewal päewa ajal seal armatawaste kedagi ei ole?“

— „Nii palju kui mina tean ei ole!”

Sellejuures vaatask ta kahjuröömsalt vihase hiiglase peale, millest Pinferton aimas, et viimane mitte kõige paremas wahetorras oma felttimeetega ei olnud.

— „Hm! imelik, fiiski, et see hiiglane . . . aga kuidas teda hüütakse?”

— „Dshet Wulfei!” wastas teine teener.

— „Kurat wõtku!” karjus hiiglane, „ma wõin isegi oma nime ütelda aga selle herral ei ole minuga midagi tegemist!”

Nat Pinferton läks tiireste Wulfei juure. Ta sai aru et nüüd keegi enam ei uskunud sellesse, et tema isiklik sekretär on, sellepärast ütles ta otjustawalt, hiiglasele itka weel filma waadates:

— „Kuulge mind, Wulfei! Mina sõitsin siia Floureholli lossi, et järele uurida waimusid, kes lossi rahu rikutavad ja ta tapmise ees teisma ei jää! Pidage seda meeles, Dshet Wulfei ja wõlke seda arwesse!”

Teener märises, läbi hammaсте mingisugust wannet ümisesedes pööras ta ennaft ära.

— „Läheme alla!” ütles salapolitseinik, teiste teurrite poole pöörates, „minu töö on siin esialgu lõpetatud!”

Imestawate teurrite peale tähelepanemist pööramata, läks ta oma luppa ja hakas järele mõtlema kõile seda, mis pööningul juhtus.

Sellel Dshet Wulfeil ei olnud nähtawaste südame tunnistus mitte üsna puhas. Salapolitseinik ei otustanud seda mitte üksnes tema imeliku ülespidamise, waid kõige tema wälimuse järele.

Palju aastane praktika on salapolitseiniku juures niisuguse inimese tundmise wäljatöötanud, mis wõis lugeda pea aegu effimataks nimelt Dshet Wulfei kohta oli tal kindel arwamine, et see oli inimene, kes igasuguse alatuse peale walmis oli.

Sellest ajast oli juba peaaegu tund aega mööda, kui Pinferton lossi omanikust lahkus ja ta ruttas alla. Selle juures hoidis ta ennaft kõik aeg ääruiselt ettewaatlikult: ta teadis et tema tõsine lossis wiibimise põhjus enam kellegi saladus ei olnud ja sellepärast wõis ta iga filmapiilk kallale tungimist oodata. Lord Arlington istus oma uhkes töökabinetis ja ootas juba salapolitseiniku.

— „Minu wana teener Welton teatas mulle et seal ülewäl pööningul imelikud asjad on sündinud. Kas on Teil korda läinud mistiisuguseid otjustandwaid tagajärgi saawutada?”

— „Sa muidugi!“ vastas salapolitseinik „ja wõin konstateerida, milord et siin walitsewad waimud päris hariliku inimese nahas on!“

Lühikese sõnadega jutustas ta nüüd mis ta pööningul oli läbi elanud, ainult kahtlusest, mis tal teener Dshel Bulsei wastu oli tõusnud ei lausunud ta sõnagi.

— „Nüüd tahaks ma tähelepanesitult läbi waadata jeda tuba, kus Teie õnnetu wend ära sai kätkestatud ja Teie ema mõistust kaotas.“

— „Kõige suurema lahutusega!“ Läheme üttes lord ja lüks ees.

— „Teie rääkisite praegu wanaft teenrist Weltonist. On see üks ujaldataw inimene.

— „Ta on aus ja ustaw meise, kui truu koer! Saba (35) kolmkümnend wiis aastat teenib ta siin lossis. Kõik kutsuwad teda lihtsalt wanaft Baptistiks.

— „Ta oli muidugi, ta sell hirmsal ööl siin majas kui õnnetus juhtus?“

— „Muidugi! Tema oli esimene, kes sinna tuppa läks, kus ema ja wend leiti.“

— „Niisugusel juhtumisel kutsuge teda siia olge head. Ta wõib meiega kaasa tulla. Mul on tarwis temale paar wäga tähtist küsimust ette panna, mille peale tema, kui wana teener, wististe saab rahuldawalt wastust andma.“

Lord Arlington kõlistas ja kui kella peale wana Welton ilmus, käskis ta temal nendega ühes tähendatud tuppa minna. See oli, lossi õhtupoolses osas, teisel korral, uhte magamise tuba, tema kõrwal asuwa kabinetiga. Tuppa astudes pööras salapolitseinik kõige esmalt wana teenri poole:

— „Mr. Welton, kõige pealt teatan Teile, kõige kindlama saladuse kätte all, et mina ei ole mitte see, kelleks ma enuast lossi tules nimetasin. Mina . . . ehk juba, wõib olla, Teie teate?“

Wanamees nifutas peaga.

— „Jah, ma juba aian, niisama kui kõik teisedki. Peale selle, mis seal ülewal, katuse all sündis, on kõik arwamisel mr., et Teie salapolitseinik olete, ja pealegi salapolitseinik Amerikast, keda lord enesega kaasa tõi, siin sündinud kuriteo selgitamiseks.

— „Noh, siis tähendab Teie inimesed on üsna arusaajad. Kuid fiiski palun ma Teid, mr. Welton, seni mitte kellegile öelda,

et nende eelarvamised õiged on. Teenijad võivad lubiseda, mis tahavad."

— „Minu kuust ei kuule keegi sõnagi," vastas halli peaga teener.

— „Kuid kui Teie mulle lubate — ma tahaks heameelega küsida . . ."

Pinkerton naeratas.

— „Küsi, küsi, ütles ta lahkelt."

— „Teie ütlesite, et Teie Amerika salapolitseinik olete! Ma tean ühe kuulsa Amerika nime, ühe inimese nime, kes tõige ja tähtsam salapolitseinik olla ühisriikides. Ma olen palju kuulnud ja ta lugenud sellest spetsialistist juba enam et ta ta mitutorda siin Inglismaal on töötanud. Tema nimi on Nat Pinkerton! Ja võib olla on mul auu . . .

— „Jah, minu armas Baptist!" ütles lord tafa.

— „See gentleman on — Nat Pinkerton."

Vanamees vaatas säravate silmadega salapolitseiniku peale ja peaaegu nuuskudes võtis ta tema käest kinni."

— „Kui rõõmus ma olen! Näüd sai mul süda kohe palju kergemaks. Näüd usun ma kindlasti, et waimud, kes siin niisugused ennetusmatuid kuritööd on korda saanud ja waele noore lord Gorszi ära tapinud, saavad jälgitud ja wastutusele võetud. Ja mina ei saa eluaeg seda tundi ära unustama, kui mul see õnn osaks sai üleilma kuulsa salapolitseinikuga tuttavaks saada!"

Sahkest surus Nat Pinkerton vanamehe kätt. Siis hakkas ta hoolega oma ümbrust uurima. Tähelepanelikult silmitses ta kohta, kus noor lord kägistatult leiti, ja vaatas ka seinad läbi ja lõpuks uurimist lõpetates, ütles ta:

— „Siin ei ole mitte midagi leida, mis vähegi tähelepanemise väärt oleks. Herrad Londoni salapolitseinikud, kes enne mind selle uurimise töö oma peale on võtnud, on siin nii hoolega töötanud, et ma siin rohkem nende, kui kurjategijate, jälgi leian. Kuid näüd läheme senna tuppa kus ladv enne magas ja kus ta kõige esmalt arvatava waimu ilmumist märkas."

Salapolitseiniku soovil läksid kõik kolm ladv Arlingtoni magamise tuppa, mis sellesama lorra peal asus. Salapolitseinik pani ka siin kõige täielikuma läbiotsimise tsime. Kõige kauem peatas ta ukse juures, mille ees arwatav waim oli seisnud, ja

kuhu sisse lord Gorst kuus rewolvi kuuli oli lastnud. Kui salapolitseinik peale uhe uurimist uueste lordi ja wana teenri poole pööras, kes kõik aeg waitelt tema tegewust pealt olid waatanud, siis awaldas tema nägu nähtawad headmeelt.

— „Kuid mis ütlesid minu Inglise kollegid nende kuue augu kohta, uhe sees?“

Baptist kehitas õlasid.

— „Nad olid väga imestanud; üks nendest ütles et kui üks inimene seal uhe ees seisis, siis tingimata kõige vähemalt wiis lordini lastud kuulidest talle pihta oleks läinud. Nad oliwad arwamisel et arwataw waim oli ainult ühes seatud null!“

Nat Binkerton waeris tase ning raputas pead.

— „Olge nii lahe, milord ja waadake lähemalt neid aukusid järele!“

Lord Arlington astus uhe juure ja silmitfes tähelepanelikult neid kuus taunis üksteise lähedal seiswad aukusid, millede selgeste tina kuulid näha olid.

— „Rewolwrist lastud kuul ei tee ilmaski niisuguseid aukusid!“ seletas salapolitseinik.

— „Muid mida teatud maa pealt lastud kuul sünnitab, on alati kiirte taoliselst lähenenud äärtega, kuid siin Teie seda ei näe. Ei, milord, need augufesed on lihtsalt siia puuritud ja need tina kuulid on pärast nimelt sinna sisse wajutatud. Targal waimul ei ole kõige oma terawa mõistuse peale waatamata ometi lorda läinud meid ära petta.“

Lord Arlington ja wana teener karjatasid tahtmata imestuse pärast.

— „Kuid see on midagi täieste võimata,“ hüüdis lord.

— „Kuhu jäid siis kuulid, mis minu wend on lastanud?“

— „Sa mil kombel oli sel kurjategijal võimalik neid augufesi siia puurida?“ küsis omalt poolt tahtlew Baptist.

— „Ma arwan, see saab Teile täieste selgeks nendest küsimustest, mis ma teile nüüd ette panen!“

See filmapilgul andis Binkerton märku waitida ja pani kõrwa uhe külge kus juures nad seiswad. Siis wõttis ta tase ähe oma muufrauadest ja leeras sellega luku lahti. Seda kõik tegi ta nii osawaste, et üksigi mitte vähemat healt ei kuulnud.

Nüüd pani Pinferton käe lingile ja suure jõuga tõukas ta ukse välja poole. Sellele järgnes tume mürtšakas, lõwa kolm ja läbi awatud ukse nägib kõit kolm koridoris pörandal lamawad Dshet Wulfeid. Eõimates ja wandudes ledaqi, hoidis ta oma pead, mille wastu kõige jõuga uks oli langenud.

— „Näete nüüd, Dshet Wulfei! ütles salapolitseinik.

— „See on lihtne karistus selle kõlbmota undishimu eest, mis Teid ukste taga kuulata käseb.“

— „Mis see tähendab, Wulfei?“ wihaselt kargatas lossi peremees tema peale.

— „Teie tarwitate minu usaldust kurjaste. Esimeselt kuupäewast peale ei teeni Teie enam minu juures!“

Dshet Wulfei, kes ifka oma walutawad pead käe wahel hoidis, wistas tige da pilgu salapolitseiniku peale ja läts, midagi habemesse pomisesedes, ära.

— „Kuid ütlege, mr. Pinferton, kust wõisite Teie teada, et meie järel kuulatakse?“

— „Teataval määral olin ma selle peale ettewalmistatud — ma olin isegi kindel selle peale ja jellepärast siis olin ma ta kõit aeg walwel. Kui ma Teile ütlesin, et need augutejed järelehiud on, siis kuulsin ma selgeste, kuidas see, kes ukse taga kuulas, tahtmata taiafeste sajatas. See oli wäga ettewaatamatu tema poolt, ma kuulsin seda ära ja selle eest on tal nüüd suur muht peas.“

Lord ja Baptist waa'asid arusaamatuses salapolitseiniku peale.

— „Kuid, mr. Pinferton,“ ütles lord „kõige selle järele wõib otsustada, et Wulfei kurjategijate abimees, wõib olla isegi kurjategija ise on!“

— „Seda näitawad edaspidised järeluurimised!“ wastas lihtsalt sellepeale salapolitseinik. Ta istus tugitooli, palus lordi sedasama teha ja siis pööras wana teenri poole, paludes täielikult jutustada, mis neil öödel juhtus kui see hirmus kurbmäng lahti läts. Baptist Welton kirjeldas loomurruult kõit, mis ta ise oli läbi elanud. Tema jutusiusest sai Pinferton teada, et sel ööl, kui lord Gorst oma ena magamiseoas wiibis, siis wanamees kõmal teenrite toas oli ja noore lordi rewolwri paukude peale sinna jooksis.

— „Kas Teie nägite waimu?“

— „Jah, kuid ta kadus sel minutil ära, kui meie, ehmatusest langed, weel ukse juures seiskime. Kui mina wähegi ennast

koguda jõudsin, siis jooksin ma selle ukse juure, eesriide taha, kuid leidsin ta lutsu. Kuid augutsejad kuulidega olid juba seal sees see on mul hästi mees." —

— „Hea küll! Aga wana lady jutustas ju et eelmisel ööl waim jesi samast eesriidega taetud uksest ilmus: kas noor lord ei tulnud siis mõtte peale, sinna ukse taha koridori ühte eht mitut inimest wahi peale panna?“

— „Kuidas siis! Seal karaulis ju Dshet Wulsei! —

— „Kas ta ise tahtis sinna minna?“

— „Nii palju kui mina mäletan, jah. Ta rääkis siis et tema ei surma ega saadanad ei karda.“

— „Seda ma juba arwasin! Kuid mis jutustate mulle sellest ööst, mil noor lord surma sai?“

— „Lady kolis ümber ja magas õhtupoolses nurga toas, esimesel korral! Kats toatüdrut ja eestöas kats teenrit pidiwad walmama ja sel ööl, tõepoolest ei juhtunud midagi. Kuritegemuse ööl ei kuulnud keegi mitte vähematki healt. Lord Gorsti lats kaunis hilja oma tuppa, kuritegu sündis arwatamaste, koha peale selle — jesi homitus leiti tema täieste riides põrandalt.“

— „Aga kuidas wiisi sai lady Arlington oma poja tuppa?“

— „Kõidu ajal waldas teda mistisugune hirm ja kole etteaimdus. Toatüdrutele igat teletust andmata lats ta toast wälja ja jooksis üles poja juure. Peale selle kuulsiwad teenrid hirmust, mitte inimese karjatuist ja kui meie lord Gorsti maamiise tuppa jooksi, siis leidmise noore lordi põrandalt, kägistatust ja tema kõrval põwisi, lady Arlington — ta oli mõistuse taotanud. Asjata trööditisin ma teda, asjata katsusin teda suruueha juurest ära wiia, selle wälja nägemine hirmus oli, tema jäi ikka nagu kiwinenud sinna põwisi ja äkitsest tuli misugune kole hullumeelne hoog tema peale et meie kõit ehmatasime.“

Wiimaste sõnade juures wärises Baptisti heal. Näha oli, et see traagiline saatust hirmust tema peale oli mõjunud, mis tema herraseid tabas.

— „Kas armate tarwilikuks minu ema üleskuulota?“ küsis lord, „niisugusel juhtumisel peame homme doktor Warlingi haigemajasse joitma!“

Salapolitseinik raputas pead.

— „Ei, seda ei ole tarwis!“ ütles ta.

— „Aga kuidas tahate meile seda asjaolu ära seletada, et kuulib, mis minu wend lastis, jäljeta kadunud on?“

— „Seda wõin ma, arwatawaste siis ära seletada kui ma rewolwrid näen!“

— „Ah, ma olen ju päris äraannustanud ütelda,“ tähendas Baptift, „rewolwer millest lord Gorst lastis, on kadunud. Sellest kõft saadik ei ole teda kusil leida.“

— „Seda ära seletada, pole sugugi raske. Milord, waimud elawad siin loosis. Üks teie teenritest on nende kaas aitaja. Ma mäletan, jelles kirjast, mis Teie wend Teile New Yorti saatis — kirjutas ta, et wõttis rewolwri, mis temal alati laetult kirjutuse laua lahtliis oli. Sell kombel ei ole Teie majas teenijal midagi kergem, kui head juhtumist tarwitates patroniteft kuulib wälja wõtta ja rewolwer tagasi oma kohale panna.“

— „Mu Jumal, Teil on täieline õigus!“ hüüdis Arlington. Ma mäletan, et Gorst iialgi oma kirjutuse laua ülemist lahtli. lufus ei hoidnud, see tähendab, seda sama, milles rewolwer oli sellepärast et seal midagi tähtsat ei olnud.“

— „Nii siis! Aga augud selle eesriidega laetud ufseste oliwad juba warem tehtud. Kurjategija wõis seda wäga heaste teha, sest et selle ufse läbi ei käida ja peale selle on ta laetud eesriidega, nii et augud kuulidega, wõib olla, olwad seal juba mitu päewa, ainult keegi ei pannud neid lähele Siiski, kurjategija tõõtas isekralifu ettemaarusõega: luff ja hinged on toredalt määritud, nõnda et wõtmega wõib teda igal ajal ilma wähemasti heast sünnitamata lahti teha. Kui seda ei oleks olnud, siis ei oleks minul ka wõimalik olnud seda uft nii taja lahti teha, et seal kuulawat Bulfet'd laristada.“

Selle aja sees hafas juba õhtu lätte jõudma ja falapoliit-seimif teatas, et tänaseks uurimised lõpetatud on.

— „Nüüd tahan ma ainult teada, misfuguses toas mõtlete tänase õõ mõõda saata, milord?“

— „Õhes teise korra peal asumas toas, kas tahate seda näha?“

— „Tingimata! Ma kardan, et Teil juba täna õõfel hädasõhtlik kottupõrtamine reõ seisab.“

— „Aga mis Teie mõtlete teha, mr. Winkerton?“

— „Selle üle lubage mul nüüd waitida, milord. Kui kõit nii lähõb nagu mina tahan, siis loodan nuriatut weel sellel õõl lätte jaada. Kas olete laskinud tellegil täna õõfel wahi peal olla?“

— „Ei!“ teatas lord. „Mul näitab see naljalas olema. Saladuslikusse jõusse ma ei usu, Teie lähidusest on minuse küllalt, et ennaft täieste hädaohuta tunda

— „Seda parem, milord! Siis võime kindlaste loota, et täna õigel waim ilmub.“

Nad läksiwad lordi magamise tuppa. See oli uhke, tamme-puust mööbliga tuba. Tal ei olnud õiget väljastäiku koridori ja trepi peale, waid läbi wäitese wahel koo, mis ta wannitoa aset täitis.

Nat Winkerton waatas kõike ja lordiga alla minnes õhtut sõdma, kujutas täieste selgelt enesele ette, misjuguft teed kaudu nimelt kurjategija lordi tuppa peajels. Ta otsustas kõike, ta kõige wähema tähtsusega asja filmas pidada ja ei aimanudki et juhtumised tuliwad toguini teisite, ootamata kombel.

Salapolitseinik otsustas lordiga, et tema läheb enne oma tuppa, nagu selleks, et magama heita.

— „Ma ilmun jälle warsti Teie juure milord; aga üks wõite rahulikult lullu panna. Muuwaia abiga peajen ma ilma warwata Teie juure. Kuid enne soowisin ma veel lord õhtu-poolles ojas waadata. Ma jõudsin juba toa üles leida kus õigel Wulfei elab ja tahaks kindlaks teha, kas ta praegu ka seal on

Umbes kella üheteistkümnne ajal lahkusiwad lord ja salapolitseinik üksteisest. Lord Arlington läks oma magamisetuppa, kus ta Winkertoni nõu peale riidest lahti wõttis, et magama heita, kuid imestades waatas ta woodi peale ja helistas.

Kella peale ilmus tema wana teener Baptift.

— „Mis herra lord soowib?

Arlington näitas woodi peale.

„Mis see tähendab? Woodi ei ole ülestehitud?“

Baptift kohkus ja waatas woodi peale, mille peale tasajelt ja korralikult siiditelt oli laotatud, mis ikka ainult päewal seal oli.

— „Mu Jumal!“ rääkis ta „Mina . . . wõtsin ta ära, mitte hiljem kui tund aega tagasi! Kes seda wõis teha?“

— „Sina wõtsid ta ära, kas Sa seda heaste mäletad?“

— „Ma wõin wanduda, millega tahes!“

Nende sõnadega astus wana woodi juure wõtis siiditelt üles ja tegi woodi lahti. Sellamal filmapilgul kirjutas lord ja tema teener ärarääkimata suure hirmuga.

Lordi woodis lamas, mõne päewa eest perelonna matusepaika maha maetud õnnetu äratägistatud lord Gorst Arlingtoni surnu teha.

3. peatükk.

Waimud kinnipüütud.

Nat Pinkerton jõudis waewalt oma tuppa, kui ta seba kaugele läbi terme maja kostwat tisa kuulis. Ta tormas otsekohe lordi magamisse tuppa ja leidis viimase kahwatanud kui surnu põlwi teest pörandat.

Wana Baptisti lamas meelemärtsueta. Ühes Pinkertoniga, jooksiwad magamisse tuppa ka mõned teenrid, kes tapetud ja juba maha maetud nooreherra surnuteha nähes kivistamult seisma jäid ja ennaft ei julgenud liigutada. Surnuteha wäljanägemine oli kole. Diagu oli wistustatud, wastituse kramasti, filmalaud olid lahti ja nende alt walendasiwad toledaste filmawalged.

— „Nurjatud“ läbi hammaste rääkis salapolitseinik, wiha pärast meelestu. Ta waatas kiirelt kõik toa läbi, aga Dihef Wulfei ei olnud seal.

Siis waatas ta akna peale ja äkitselt karjus teenrite poole pöörates :

— „Jääge siia oma herra juure. Ma püüan ühe neist nurjatuist, kes siin kuritööd on teinud !“

Zema teraw film märkas otsekohe; et akna taga, teise korra peal seisis inimene ja püüdis salaja läbi akna klaasi sisse waadata, et saadankitu rõõmuga filmitseba, surnuteha ülesleidmist.

Ühe hüpega oli Pinkerton akna juures, tegi ta lahti ja nägi inimest kes waewaga ennaft kisha karniisi peal hoides seina ääres edasi läks.

— „Seisa Dihef Wulfei !“ hüüdis Nat Pinkerton, kes ka juba karniisi peal seisis, akna lauast sinni hoides.

— „Seisa, eht ma lasen !“

Wandumine oli walle wastuseks. Üks sekund hiljem hekkis tuli, kuuldas pauk ja kiul lendas salapolitseiniku kõrwale seina kasse.

Pinkerton nägi et kurjategijad enam tahetseda ei maksnud. Kui Dshel Wulfei parajaste ainasse tahtis ronida, millest ta ta arwatawaste wälja tarnisile ronis, lastis salapolitseinil.

Tume karjatus teatas otsekohe talle et kuul sihti oli tabanud. Kurjategija heitis kättega ja kukkus otseti kiviise hoowi põrandale.

Nat Pinkerton läks nuesta tuppa, ütles kiirelt lordile, kes hirmjas meeleheites leentoolis istus, paar' trööstimat sõna ja weel lord sõwaste keelas teenrid mitte oma herrad üksi jätta. Surmu-teha selle aja sees oli juba jõutud kinnifatta.

Peale selle läks salapolitseinil alla õue, kus kutsar ja weel mõned teised teenrid ümber mahatukunud Dsheli talitajiwad.

Salapolitseiniku kuul lendas kurjategijale otsekohe kõhtu. Nõrgelt kukudes oli ta pea peaaegu purustatud. Hirmus kähisemine kostis tema rinnast.

Nat Pinkerton kumardas ennast tema poole ja hüüdis talle tõrwa sisse:

— „Dshel Wulfei, mõne minuti pärast oled Sa igawese kõhtu ees. Kergenda oma südant tahetajusega! Nimeia oma kaaslasi?“

Surija wärises kõigest kehast.

— „Minult — üks — üks — kaaslane — Fred Walton — kapis!“

Salapolitseinil teadis juba küllalt. Ta kargas üles.

— „Oaste keegi filmapiil kutsus arsti!“ kaskis ta. „Kurjategija jätke esialgul siia! Pange talle midagi pea alla. Larwis ka kutsuda politseid ja politsei arsti!“

Neid sõnu rääkides, Nat Pinkerton jooksis juba üles trepi mööda lordi tuppa. Toas, mis lord Artur Arlingtoni magamise toa ees oli, jäi ta suure kapi ees seisma. Ühes k's laetud rewolwrit hoides, teiseqa sõwaste ukse tõugates, walguistas ta heledaste kapi sijemest oma tasku elektri lambiga.

Tema ees wärisedes kui haawaleht seisis waim pealunga, pea asemel, pita walge linikuga laetud.

— „Moni wälja nurjatu, alatu mõrtsukas!“ müristas salapolitseinil wiirastusele.

— „Sa maksad oma tegude eest wõllaga!“

Sellel filmapiigul tegi wiirastus hiigla hüpe, hüpas kapist wälja ja libises kiirelt ukse poole. Salapolitseinil lastis talle

järele, kuid ootamata otsustaw liigutus, kurjategija poolt, kes näühkama hirmu pärast kivistanud seisis, mõjus niivõrd põrutawalt tema peale et ta mööda lastis. Koridoris wiibisid veel mõned teenrid, kes hirmust nähtust nähes, hirmuga seina poole taganedes ei mõelnudki jooksikut taga ajada. Kuid Nat Pinkerton juba tormas tema järele et lurjust kinni püüda.

Ta mõis uuesti lasta, kuid ta tahtis kurjategijat eluhalt fakte saada, et teateid koguda nende kuri tööde kohta, mille põhjustel siiski temale teadmata jäwab.

Sellepärast tormas ta kurjategija järele, püüdes teda fakte saada. Meesiku hüpetega tormasid nad, koridorisid ja pimedaid kaitusid mööda, kuni viimase trepi juure jõudsid, mis lossi torni wiib. Kurjategija jooksis seda mööda üles.

— „Müüd on ta tabanud!“ ütles Pinkerton enesele. „Ta on lõhus!“ Ülewal ei saa ta enam ära jooksta!“

Salapolitseinik astus tasa sees pool olemat teerd treppi mööda üles. Jäta kõrgemale ja kõrgemale tõusis ta, ülespoole rasteid tellasid ja lõpuks jõudis ta kõige kõrgemale tippu. Siin oli weike luuk, see seisis awatud; salapolitseinik pistis ette waatlikult pea wälja ja waatas üles.

Ta nägi seda, mis ta ootas. Ülewal pead pööritawal kõrgusel, kitsa kivist aluse peal, seisis kurjategija wiirastuse riidesse pantult. Võlemate kätega hoidis ta torni tipul asuwast pistle wardast kinni, wastiku surnu näoatse alt waatas tema nagu hirmunud ja lahwatanud kui lina wälja. Ta wärises kõigest kehast ja walge surnulina lehwis tuule käes. Täis tuu, rahulitult sõtaewas ujudes, walgustas seda iseäralikku etendust.

— „Tulge alla, mr. Walton!“ karjus ta wärisewale wiirastusele. „Seal ülewal, tõmbab tuul! Teie mõite ennaft ära külmetada!“

Enimene seal ülewal ei annud ühtegi wastust ja nähtawaste ei tahtnud salapolitseiniku kutse järele läia.

— „Teie ei taha mitte alla tulla, Walton?“ jälle hüüdis salapolitseinik.

Käsimine jäi nagu ennegi ilma wastusea.

— „Käsin Teid wiimast korda!“ hüüdis Pinkerton. „Kui Teie ei tee minu kutse järele, siis ma panen selle lungi seest poolt kinni, siis mõite seal istuda, kas mõi homme hommikuni, kui see Teile headmeelt teeb!“

Allemaal pead pööritamal kõrgusel, kitsa kinnist aluse
peal, seisid kurtategija viirastuse riietesse pantult. . . .

Eiis lõpuks wiirastus wastas:

— „Halastage, halastage!“ halebaste wirises ta. „Laske mind lahti! Ma ei näita ennaft iialgi enam lõssi!“

Pinkerton tõmbas kiireste lurjusel jalast finni.

— „Roh, edasi, rütem! Ei ole tarwis mingisuguseid seletusi!“

Kurjategija oli sunnitud luuli ronima, selle peale wõttis Pinkerton tal kraest finni ja wiis teda mööda leerd treppi alla hoowi.

Hoowi peal olemad teenrid läksid hirmuga laiali kui salapolitseinit, „waimuga“ ilmus, sellele ta juba selle aja sees kras läerauad ümber käte oli pannud.

Arreteritud nägi oma ees nüüd juba furnud Dschet Wulsei furnukeha ja karjatas hirmunult oma furnud kaastast nähes.

— „Ta on furnud — Dschet on furnud!“

— „Ja ta juba kustutas oma süü. Kuid enne surma jõudis mulle siin nime nimetada.“

— „Ta oli minu wend!“ oigades rääkis Walton.

Lord oli oma töökabinetis, kui Pinkerton oma wangi üles tõi.

Arlington sai juba wõitu oma hirmsast hingelisest wapustusest.

— „Minu furnud wenda wiibi nüüdsama kandraamil tagasi perekonna matuse paika!“ ütles ta weel kergelt wärisema häälega.

— „Lurjustel ei olnud raske furnukeha kätte saada, sest puusärg ei olnud weel finni tinutatud, selleks juhtumiseks kui eht ma weel oma wenda lord näha tahaksin. Kuid ma näen Teie olte ka teise lurjuse finni püüdnud, kes waimu osa etendas! Misjuguine ootamata kiire edasijõudmine mr. Pinkerton.“

Wangistatud „wiirastus“ tõstis paludes käed üles.

— „Laske mind lahti!“ palus ta. „Mina ei ole süüdlane!“

— „Aga täna päewal pööningu peal Teie lastsite ju minu peale?“ küsis Nat Pinkerton.

— „Ja, kuid mina ei teadnud täieste mitte, mis teha, ma olin lihtsalt rumalaks läinud!“ wastas kurjategija, ja jälle palus.

— „Halastage minu peale, ärge saatke mind wangimajasse!“

— „Ei, mitte wangimajasse, waid wõllasse!“ karjus Pinkerton, furnu näokatet temalt maha liiskudes.

Tema all peitus, lahwatanud, ilma habemeta nägu, milles täieste oli sarnadust Dshet Wulfeiga.

— „Nüüd tunnistage, misluguse sihiga olivad siin need kurablitud kuritööd lorda saadetud?“ waljust laskis teda salapolitseinik. Fred Walton oli väga arg. Arwatawaste lootis ta, et puhta südamlise ülestunnistamisega oma saatust pehmenab ja sellepärast jutustas ta pisaraid walades ja huludes järgmist:

Dshet Wulfej, ehk kuidas teda dieti nimelati, Dshet Walton, teenis kutsarina kümme aastat tagasi lord Arlingtoni, Arturi ja Gorsti isa juures. Miskilugusel kombel sai wana lord teada, et see kutsar salaja oli walerahategijate hetsis. Ta tegi otsekohse wastawa kuulutuse ja politseil läts lorda kõige seda kurjategijate pesa kätte leida.

Wiimased kõi ilma erandita, mõisteti kümneks aastaks wangi. Dshet ei unustanud, kellele ta seda wõlgu oli, peaaesjalikult lord Arlingtoni. Ta oli täis wiha lordi wastu selle mõtte juures, et kui teda ei oleks olnud, ta oleks nihtu ei külluses elanud. Ja nii siis, otustas ta kätte maksta! Ta ühines oma wenna ja pani temale oma plaani ette Arlingtoni perekonna häwitamiseks.

Kui ta wangist lahti peasis, astus ta mõra nime all uuesti Gloverholli lossi teenistusse. Wenda peitis ta laskis, pöönin-gul ühes meises ruumis, kuhu ta terweks päewaks jäi, aga sõjel ilmus ta Dsheti magamise tuppa. Kui ta surmulina ja näskatte muretsenud oli laskis ta meelega mõri aeg mööda minna, ja juhtumist trüwtas, kui lord Artur ära sõitis, et oma kättetajumise plaani täidesaatmisele asuda.

Ta saatis wenna, et wiirastuse kombel lordi ja lady Arlingtoni hästi ehmatada. Lõput, kui waim Gorsti tuppa ilmus, tarwitas lurtus lordi ehmatust selleks, et seljatagant tema juure hüpa- ja ta ära kagistas. Seesama laatus pidi ta lord Arturi tabama, kes peale selle weel pidi paljaks röõwitud saama. Onnets jegas seda Rat Pinkerton.

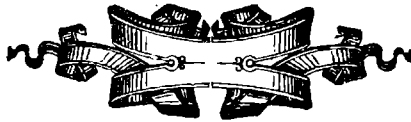
Fred Walton mõisteti warsti peale selle kahelümne aastasele sunnitööle koloniisse.

Salapolitsej ametnikud, niisama ka politse Alen Klifton ei imestanud mitte wähe, kui nad hommitul, peale Pinkerton mõidu, Gloverholli lossi ilmu-des, kuulsiwad, et kuulus Amerika salapolit-

seinil ühe ööga lõpetas töö, mille juures nemad hoolega töötasid juba üle nädala.

Mõni päew hiljem, lahkus ta Inglismaalt, ülekülvatud austustega ja tasus sai ta kõrge honorari.

Mõni aeg peale New-Yorki jõudmist, sai ta lord Arlingtonilt kirja, milles see suure rõõmuga teatas, et ta ema juba meelehaigete haigemajast on välja tulnud ja täiesti paranenuud oma hirmjast haigusest.

Sisu:

1. Traagiline saatus.
2. Hirmus ilmumised.
3. Waimud linnipüütud.

Järgmine jutt ilmub
Kuulsa Inglise salapolitseiniku
Sherlock Holmes'i päewaraamatust
Nr 3. India weretuningas.

Näts huvitavam ja põnewam jutt Sherlock Holmes'i juhtumistest.

Nätsgi kriminalist maailmas ei ole suutnud nii üldiselt tähelepanemist oma pääle pöörata ja teegi ei ole niisuuert uudishimu ja imestust äratades oma ülisuurte waimuannetega nii kuulsa saanud, kui Sherlock Holmes oma haruldaste imewärki juhtumiste uurimistega, kus ta alati õiguse, inimese wäärtuse ja ann eest mõitles.

Mille läbi mõitis see haruldane inimene terve maailma tähelepanemise? Mispärast wärisewad juba turjategijad, kui nad aga tema nime kuulewad? Kuidas tuleb seletada seda, et kõik rahwad maakera pääl mõidu endale selle waimurikka kriminalisti juhtumiste kirjeldust ostawad?

Sellepärast, et weel ühelgi salapolitseinikul maailmas nii suurt waimuannet, kindlat tahtmisejõudu, hullu-

juugust, teramat mõistust, aunust ja eneseohwerdamist pole olnud, kui sellel inimesel, kes tõit oma elu üldisele kasule pühendas.

Rõige raskemad ja keerulisemad kuriteod uuris ta wälja, kõigist raskustest hoolimata. Sellepärast ei ole ta imeks panna, et terve ilm tema töösid loeb ja nad kõitidesse keeltesse ümberpandud on. Tema jutud on ühtlasi ka õpetlikud sest nad tutvustawad lugejaid kõitide rahwatihide püüetega ja näitawad selgesti, et kuritegu alati kurja palka saab, ja juhatawad, kuidas meie endid mõnikord kavalate tehmide eest kaitsema peame.

Cesti keeles ilmub Esherlock Holmes'i päewaraamat „Salapolitseinit“ kirjastusel ja on igast randtee-jaama ajalehesepist saada ehk otsekohe wäljaandjalt * * * * * Kirjastus „Salapolitseinit,“ Tartus.

Ilmunud on: 1) Hamburgi Aastalaada Tiiger. 2) Gloverholli lossi kuriwaim. 3) India merekuningas.

Peagi ilmub: Londoni timukas Prof. Traci surm.

Lähemal ajal ilmuwad müügile huwitawad
juhtumised **maailma kuulsatest salapolitseinikkudest**
Nat Pinkerton, Scherlock Holmes ja Nick Carterist.

Nat Pinkerton :

- № 1. Hamburgi Aastalaada Tiiger.
Rööwitud kalliskiwid.
- № 2 Floverholli lossi kuriwaim.
-

Scherlock Holmes :

- № 1. India werekuningas.
-

Nick Carter :

- № 1. Buck Bagley kurjategijate kuningas.
-

Tellimiste adress üksikult ja hulga wiisi : P. Sarmulin
Tartus, Kiwi tän. 41 kt. 7.

Iga kuu ilmneb üks jutt ühest nendest kuulsatest
salapolitseinikkudest,

www.books2ebooks.eu